

Arrest

nr. 284 988 van 16 februari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 21 november 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 oktober 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 19 december 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 28 december 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 27 april 2018 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden. Dit verzoek wordt op 14 maart 2019 niet-ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), nu verzoeker reeds de vluchtelingenstatus geniet in Roemenië. Bij arrest van 6 november 2019 met nr. 228 507 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep. Verzoeker dient op 16 januari 2020 een volgend verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt op 19 februari 2020 door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk verklaard. Bij arrest van 10 september 2020 met nr. 240 678 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep. Op 16 december 2020 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 11 mei 2021 wordt de afstand van dit verzoek vastgesteld.

Op 2 juni 2021 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt op 22 juni 2021 door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk verklaard. Bij arrest van 2 februari 2022 met nr. 267 700 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep. Verzoeker dient op 17 februari 2022 een volgend verzoek om internationale bescherming in, dat op 12 mei 2022 door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van 23 september 2022 met nr. 277 802 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.2. Verzoeker dient op 8 september 2022 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 18 oktober 2022 dat deze aanvraag ontvankelijk, maar ongegrond is. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.09.2022 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*[B.,A.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [B.,A.]. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 13.10.2022 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van terugname, Roemenië.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

*1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019). Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon.”

Het advies van een arts-adviseur van 13 oktober 2022 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en dat verzoeker samen met deze beslissing ter kennis wordt gebracht, en dat bijgevolg kan worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de beslissing, luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 08.09.2022.

Aangeleverde informatie:

SMG d.d. 06-09-2022 van Dr. [V.], huisarts:

o voorgeschiedenis van gaatje in het trommelvlies waarvoor ingreep in augustus 2022 , maalgulcus, rugoperatie, glutenenteropathie, psychische problemen

o actueel probleem: maalgulcus met positieve gastroscopie in maart 2022. Eradicatie *Helicobacter*

o actuele medicatie: Pantoprazole en Buscopan

o zou nood hebben aan psychiatrische begeleiding

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen dat het hier een man betreft van 34 jaar afkomstig uit Syrië maar met een verblijfsstatus in Roemenië.

Als enige geobjectiverde therapie weerhouden we de Pantoprazole en Buscopan= Buthylhyoscine.

Bewijzen en nood tot opvolging zelfs van de vermelde nood tot psychiatrische opvolging zijn niet aangeleverd, ook geen medicamenteuze therapie en worden niet in aanmerking genomen.

Er is geen medische tegenindicatie tot reizen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

“Betrokkene heeft een verblijfsvergunning voor Roemenië.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat Roemenië, als één van de EU-lidstaten, als regel opgelegd kreeg om alle verdragen, wetten, overeenkomsten e.d., geldend in de Europese Unie, o.a. het Verdrag van de Rechten van de Mens, te ondertekenen om toetreding tot de Europese Unie mogelijk te maken.

Aldus zijn de rechten van betrokkene voldoende beschermd en gewaarborgd in Roemenië”

Beschikbaarheid van de medicatie:

Lista medicamentelor din NOMENCLATOR - ANMDMR - Nomenclatorul medicamentelor pentru uz uman

[...]

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de actuele behandeling verder kan gezet worden in Roemenië.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Asielzoekers hebben in Roemenië via het nationale gezondheidssysteem recht op gratis toegang tot eerstelijnszorg en gepaste behandelingen, spoedhulp, gratis zorgen voor acute en chronische, levensbedreigende ziekten. Deze diensten worden aangeboden via de gezondheidsdiensten van de regionale centra of daartoe bij wet bepaalde gezondheidsinstellingen. Asielzoekers hebben ook recht op toegang tot de nationale gezondheidsprogramma's met betrekking tot de preventie, het monitoren en het controleren van besmettelijke ziekten in epidemiologisch risicovolle situaties.¹

Asielzoekers krijgen een persoonlijk identificatienummer toegewezen, dit nummer staat ook vermeld op de tijdelijke identiteitsdocumenten waarmee ze in aanmerking komen voor de wettelijk bepaalde aan hen toegewezen rechten. Met dit identificatienummer kunnen asielzoekers zich registreren in het openbare gezondheidssysteem, en als ze hun bijdrage tot de zorgverzekering betalen en zich registreren bij een

huisarts, verwerven ze de status van een verzekerd persoon en genieten ze van dezelfde rechten en voordelen als een Roemeense onderdaan.²

De Asielwet bepaalt dat asielzoekers met speciale noden ook recht hebben op een aangepaste en adequate behandeling. Om psychologische ondersteuning aan te bieden aan getraumatiseerde asielzoekers of slachtoffers van mishandeling, werken de regionale asielcentra samen met de ngo ICAR Foundation.

Asielzoekers hebben vanaf de 3e maand na het indienen van hun asielaanvraag toegang tot de arbeidsmarkt in Roemenië. Deze toegang wordt op dezelfde manier gereguleerd als deze die geldt voor Roemeense burgers.³

Begunstigden internationale bescherming hebben recht op dezelfde zorgverzekering als Roemeense burgers.

Personen met mentale problemen, zoals betrokkene, hebben net als Roemeense onderdanen toegang tot de gepaste medische behandeling en opvolging. Indien een erkend vluchteling niet over de nodige bestaansmiddelen beschikt en is ingeschreven in het integratieprogramma, kan hij aanspraak maken op een maandelijkse uitkering, gedurende een periode van maximaal 12 maanden.⁴

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat Roemenië, als één van de EU-lidstaten, als regel opgelegd kreeg om alle verdragen, wetten, overeenkomsten e.d., geldend in de Europese Unie, o.a. het Verdrag van de Rechten van de Mens, te ondertekenen om toetreding tot de Europese Unie mogelijk te maken. Aldus zijn de rechten van betrokkene voldoende beschermd en gewaarborgd in Roemenië.

De advocaat van betrokkene verwijst naar een paper over de integratie van asielzoekers in Roemenië. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, kan echter worden vastgesteld dat vluchtelingen wel degelijk medische zorg kunnen krijgen in Roemenië. Dat verzoeker diende te betalen voor een behandeling, houdt niet in dat er geen adequate behandeling of opvolging is en toont niet aan dat hij geen medische hulp gekregen heeft of kan krijgen in Roemenië. Dient bovendien opgemerkt te worden dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Roemenië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Roemeense onderdanen gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werden verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De Raad wijst er op dat verzoeker de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Roemenië, dat als EU-lidstaat is gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

Verder blijkt uit het dossier dat verzoeker nauwelijks pogingen ondernomen heeft om de lokale taal te leren, terwijl hij daar wel de kans toe gekregen heeft, of werk te zoeken en hij quasi meteen na het ontvangen van zijn verblijfsdocumenten heeft besloten Roemenië te verlaten. Hierop gelet toont verzoeker niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Roemenië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft betrokkene evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.⁵

De Raad stipt overigens ook aan dat uit de verzoeker bijgevoegde informatie blijkt dat de toegang tot de gezondheidszorg gratis is, ook voor spoedhulp, hoewel vluchtelingen na het "integratiejaar" een ziektekostenverzekering dienen te betalen - net als Roemeense burgers - tenzij wanneer ze werken de werkgever de ziektekostenverzekering via de belastingen betaalt, (zie 'The Integration of Refugees in Romania: A Non-Preferred Choice' van November 2021, p.16).⁶

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de pathologie bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Roemenië. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van verblijf (Roemenië)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij onderbouwt zijn middel als volgt:

“A. ALGEMEEN

[...]

B. DE MEDISCHE SITUATIE VAN VERZOEKER

2. Door de verzoekende partij werd op 8 september 2022 een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voegde een standaard medisch getuigschrift (onder stuk 1 bij de aanvraag), opgesteld door Dr. [K.V.], toe bij de aanvraag, voorzien van de duidelijke identificatiegegevens van verzoeker. Dit attest werd opgesteld door de arts op 6 september 2022.

De ernst van de aandoening van verzoeker blijkt uit het voorgebrachte standaard medisch getuigschrift. Verzoeker kampt met een uitgebreide medische voorgeschiedenis, zoals wordt vermeld onder punt A van het standaard medisch getuigschrift (onder de hoofding “medische voorgeschiedenis). Het meest prominente probleem vormt actueel de chronische maagpijn waarmee verzoeker kampt, hetgeen mogelijks ook een psychische component kent.

Verzoeker onderging een gastroscopie. Nadat verschillende vaststellingen konden gebeuren, werd een behandelingsplan opgesteld. De duurtijd van deze noodzakelijke behandeling kan nog niet worden gemaakt, maar wordt geschat op verschillende maanden. De noodzaak hiervan is aanwezig, omdat in het tegengestelde geval verzoeker te kampen zal krijgen met hevige pijn en een perforatie van de maag (zoals vermeld onder punt D van het standaard medisch getuigschrift).

Deze opvolging is derhalve noodzakelijk om de situatie van verzoeker te monitoren en, desgevallend, niet te laten escaleren (zoals vermeld in het standaard medisch getuigschrift).

Een prognose over een duurtijd van de behandeling kan thans nog niet worden gemaakt, al is deze langdurig van aard (maanden).

Verzoeker dient naast de fysieke problemen waarmee hij te kampen heeft, ook te worden opgevolgd voor de mentale problemen waarmee hij kampt. Deze hebben te maken met de onzekerheid over zijn situatie.

C. HET OORDEEL VAN DE ARTS-ADVISEUR OVER DE ZIEKTE VAN VERZOEKSTER

3. De bestreden beslissing is, luidens de bewoordingen ervan, volledig opgehangen aan het medisch advies van 13 oktober 2022.

Door de arts-adviseur worden de verschillende overgemaakte (medische) documenten opgesomd op pagina 1 van zijn advies. De arts-adviseur geeft hiermee een overzicht van de documenten dewelke hij ter beschikking heeft.

Het is vervolgens aan de arts-adviseur om deze te beoordelen, zoals verplichtend gesteld door artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet:

[...]

De arts-adviseur dient bijgevolg volgende elementen te beoordelen:

- of de vreemdeling lijdt aan een ziekte en dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling;*
- wat de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft zijn;*
- van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte;*
- haar graad van ernst;*
- en de noodzakelijk geachte behandeling.*

Al deze elementen dienen beoordeeld tot worden door de arts-adviseur. Dit volgt rechtstreeks uit artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet. De formele motiveringsverplichting geeft vervolgens aan de betrokken vreemdeling de garantie dat deze beoordeling kenbaar moet worden gemaakt in de genomen beslissing.

4. De verzoekende partij kan vaststellen dat de beoordeling van de ziekte van verzoeker door de arts-adviseur afwezig blijft in het opgestelde advies van 13 oktober 2022.

Door de arts-adviseur wordt, zonder de ziekte te beschrijven, per direct aangegeven wat de therapie zou uitmaken die dient opgevolgd te worden door verzoeker: “Als enige geobjectiveerde therapie weerhouden we de Pantoprazole en Buscopan = Buthylhyoscine. Bewijzen van nood tot opvolging zelfs van de vermelde nood tot psychiatrische opvolging zijn niet aangeleverd, ook geen medicamenteuze therapie en worden niet in aanmerking genomen”.

Het oordeel van de arts-adviseur is derhalve direct gericht op de “noodzakelijk geachte behandeling”, zonder een oordeel te vellen over de “ziekte” van verzoeker dan wel de “graad van ernst” van deze ziekte. De beoordeling van de noodzakelijk geachte behandeling is te onderscheiden van de beoordeling van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte en de noodzakelijk geachte behandeling, waardoor de gemaakte beoordeling door de arts-adviseur onvolledig is.

Artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet stelt: "De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft"; eigen accentuering). Het komt de arts-adviseur dan ook toe om deze, van elkaar te onderscheiden, elementen te beoordelen.

Al deze elementen dienen beoordeeld tot worden door de arts-adviseur. Dit volgt rechtstreeks uit artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid bovendien de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS nr. 154.954 van 14 februari 2006; RvS nr. 167.411 van 2 februari 2007; RvS nr. 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en met alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV. NR. 43.735 van 25 mei 2010; RvV nr. 28.599 van 11 juni 2009).

Hierdoor wordt artikel 9ter §1 van de Vreemdelingenwet geschonden, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

D. HET OORDEEL VAN DE ARTS-ADVISEUR OVER DE BESCHIKBAARHEID EN DE TOEGANKELIJKHEID VAN DE NOODZAKELIJKE ZORG

5. Na het oordeel van de arts-adviseur over de ziekte van verzoekster, oordeelt de arts-adviseur vervolgens dat de opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zou zijn in Roemenië.

De ambtenaar-geneesheer is gehouden een individueel onderzoek te voeren naar zowel het bestaan van de zorgen in het land van herkomst (de beschikbaarheid) als de daadwerkelijke mogelijkheid voor de aanvrager om er in zijn individuele geval toegang toe te hebben (dit is de daadwerkelijke toegankelijkheid). Dit onderzoek van beide criteria dient geval per geval te gebeuren, rekening houdende met de individuele situatie van de aanvrager (RvV 19 november 2013, nr. 225.522).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS nr. 154.954 van 14 februari 2006; RvS nr. 167.411 van 2 februari 2007; RvS nr. 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en met alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV. NR. 43.735 van 25 mei 2010; RvV nr. 28.599 van 11 juni 2009).

6. Door verzoeker werd in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet gewezen op zijn persoonlijke situatie en het gebrek aan zowel de beschikbaarheid als toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen in Syrië en Roemenië.

Verzoeker haalde dan ook expliciet aan dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste zorg in Syrië en Roemenië ontbreekt.

Verzoeker verwees hiervoor naar de algemeen gekende situatie in beide landen en de specifieke situatie waarin verzoeker zich thans bevindt. Dit geldt in het bijzonder voor verzoeker, temeer gelet op de redenen waarom hij beroep doet op de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Verzoeker wijst op zijn procedurele voorgeschiedenis. Verzoeker heeft de nationaliteit van Syrië. Hij werd geboren op 15 januari 1988. Verzoeker is afkomstig uit de stad Aleppo, gelegen in de gelijknamige provincie in Syrië. Hij is een Koerd van etnische origine. Hij hangt de soennitische strekking van de islam aan.

In 2014 diende hij Aleppo te ontvluchten uit vrees voor het algemene geweld dat de stad teisterde. Hij trok naar zijn geboortedorp Bermaja, in de regio Afrin, provincie Aleppo dat onder controle stond van de Koerdische YPG. Hij opende er een voedingswinkel en sloot zich aan bij het bemiddelingscomité. Omdat hij steeds meer druk voelde om zich aan te sluiten bij de gewapende YPG-groepen, besloot hij het land te verlaten.

Verzoeker trok in januari 2016 de grens met Turkije over. Hij reisde verder naar Griekenland, alwaar hij aankwam in februari 2016. In juni 2016 diende verzoeker er een aanvraag tot internationale bescherming in. Hij wou echter niet in Griekenland blijven. Hij gaf zich daarom op voor relocatie. Hierop werd verzoeker naar Roemenië gestuurd, alwaar hij aankwam op 13 oktober 2016. Dezelfde dag nog diende hij aldaar een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming. Verzoeker verkreeg op 9 november 2016 de vluchtelingenstatus toegekend.

De leefomstandigheden waren erg zwaar in Roemenië. Hij kreeg er geen taallessen en hij vond er geen werk. Medische bijstand kon hij enkel verkrijgen wanneer hij een verzekering had. Verzoeker kon er dan ook niet blijven en hij verliet het land.

Verzoeker reisde vervolgens naar Duitsland toe. Aldaar diende verzoeker op 13 december 2016 een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming. Omdat hij echter al erkend was in Roemenië, werd hij op 13 januari 2018 gerepatriëerd naar Roemenië. Hij verbleef vervolgens een drietal weken in

het land, alvorens hij gedwongen werd om opnieuw Roemenië te verlaten omdat hij aldaar zijn leven niet kon opbouwen.

Verzoeker reisde vervolgens naar Oostenrijk en Nederland alvorens toe te komen in België op 22 april 2018. Vijf dagen later diende hij een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Op 15 maart 2019 werd evenwel de beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij te weigeren. Zijn verzoek tot internationale bescherming werd immers onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 6 november 2019, aangezien het ingediende beroep door verzoeker werd verworpen.

Door verzoeker werd op 16 januari 2020 een volgend (tweede) verzoek tot internationale bescherming ingediend. Dit verzoek werd evenwel op 21 februari 2020 niet-ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoeker diende beroep in tegen deze beslissing, doch dit beroep werd verworpen in een arrest van 10 september 2020.

Vervolgens diende verzoeker een volgend (derde) verzoek tot internationale bescherming in op 16 december 2020. Er werd evenwel de afstand genoteerd van verzoeker ten aanzien van dit verzoek.

Door verzoeker werd op 2 juni 2021 een volgend (vierde) verzoek tot internationale bescherming ingediend. Dit verzoek werd evenwel op 23 juni 2021 niet-ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoeker diende beroep in tegen deze beslissing, doch dit beroep werd verworpen in een arrest van 2 februari 2022.

Vervolgens diende verzoeker een volgend (vijfde) verzoek tot internationale bescherming in op 17 februari 2022. Verzoeker wees in het kader van dit verzoek onder meer op het gegeven dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Roemenië. Verzoeker benadrukte dat hij gedwongen werd om zijn vingerafdrukken te laten nemen. Verzoeker benadrukte zijn kwetsbaar profiel, in het bijzonder de psychische problemen waarmee hij te kampen heeft.

Op 13 mei 2022 wordt de beslissing genomen waarbij het verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk werd afgewezen in toepassing van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet. Het beroep tegen deze beslissing is momenteel hangende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker trok derhalve in januari 2016 de grens van Syrië met Turkije over. Hij reisde verder naar Griekenland, alwaar hij aankwam in februari 2016. In juni 2016 diende verzoeker er een aanvraag tot internationale bescherming in. Hij wou echter niet in Griekenland blijven. Hij gaf zich daarom op voor relocatie. Hierop werd verzoeker naar Roemenië gestuurd, alwaar hij aankwam op 13 oktober 2016. Dezelfde dag nog diende hij aldaar een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming. Verzoeker verkreeg op 9 november 2016 de vluchtelingenstatus toegekend (derhalve meer dan vijf jaar geleden). De leefomstandigheden waren erg zwaar in Roemenië. Hij kreeg er geen taallessen en hij vond er geen werk. Medische bijstand kon hij enkel verkrijgen wanneer hij een verzekering had. Verzoeker kon er dan ook niet blijven en hij verliet het land. Sindsdien heeft hij geen officieel adres meer in Roemenië.

Verzoeker reisde vervolgens naar Duitsland toe. Aldaar diende verzoeker op 13 december 2016 een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming. Omdat hij echter al erkend was in Roemenië, werd hij op 13 januari 2018 gerepatriëerd naar Roemenië. Hij verbleef vervolgens een drietal weken in het land, alvorens hij gedwongen werd om opnieuw Roemenië te verlaten omdat hij aldaar zijn leven niet kon opbouwen. Derhalve blijkt dat verzoeker meer dan vier jaar geleden Roemenië definitief heeft verlaten. De verzoekende partij wijst erop dat in Roemenië het niet kan worden voorkomen dat statushouders in een situatie terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Roemenië is erg groot, waardoor o.a. het risico op dakloosheid erg hoog is. Dit geldt in het bijzonder gelet op de zeer grote instroom van Oekraïense vluchtelingen in Roemenië. De druk op de beschikbare hulpverlening in Roemenië is hierdoor bijzonder groot. Erkende vluchtelingen van Syrische nationaliteit worden hierdoor aan hun lot overgelaten in Roemenië.

De Roemeense regering heeft geen interesse in langdurig in Roemenië verblijvende asielzoekers of erkende vluchtelingen van Syrische origine, en dus ook niet bij een significante verbetering van de levensomstandigheden, werk- of opleidingsmogelijkheden. Integendeel, het steeds restrictievere beleid op het gebied van asielrecht, kwetsbaarheidscriteria, financiële steun en huisvesting – laat staan een steeds agressievere retoriek tegen migranten – geeft aan dat vluchtelingen onder druk worden gezet om het land snel te verlaten.

Verzoeker verwees naar stuk 3, een paper van november 2021 rond de integratie van vluchtelingen in Roemenië (zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet). Uit de resultaten van dit onderzoek blijkt dat erkende vluchtelingen in de praktijk te maken krijgen met zeer veel drempels op verschillende levensdomeinen, zoals huisvesting en tewerkstelling. De beleidsmakers denken daarbij telkens in termen van wij-zij. Hierdoor is er geen verbetering mogelijk.

De verzoekende partij benadrukt daarbij haar kwetsbaarheid in het licht van deze vaststellingen, aangezien de verzoekende partij geen enkele binding of steun heeft in Roemenië. Hierdoor is de verzoekende partij in belangrijke mate afhankelijk van de steun van de Roemeense autoriteiten, terwijl deze noodzakelijke steun afwezig is.

De beoordeling van de arts-adviseur is hierom onzorgvuldig en in strijd met artikel 9ter Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

7. In antwoord op deze elementen, wordt door de gemachtigde op een uitvoerige wijze gewezen op de vaststellingen in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 23 september 2022 (naar aanleiding van het beroep van verzoeker tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 13 mei 2022 waarbij het verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk werd afgewezen in toepassing van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet).

In dit arrest wordt evenwel verwezen naar de nota van 12 september 2022, zoals door verzoeker neergelegd tijdens deze beroepsprocedure.

In deze nota werd aangegeven dat de partner (verloofde) van verzoeker zich in België bevindt en zij werd erkend als vluchteling. Hoewel dit element niet werd weerhouden als nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, §1 Vreemdelingenwet, vormt dit wel een nieuw (relevant) element in verband met de persoonlijke situatie van verzoeker. Verweerder diende hiermee bekend te zijn, aangezien door de arts-adviseur zelf uitvoering wordt verwezen naar dit arrest in het opgestelde advies. Hieruit volgt immers dat verzoeker, bij een terugkeer naar Roemenië, zou worden gescheiden van zijn verloofde. Hiermee diende derhalve rekening te worden gehouden bij de beoordeling door de arts-adviseur, hetgeen niet is gebeurd.

De verzoekende partij merkt verder op dat op onzorgvuldige wijze werd rekening gehouden met de gevolgen van een terugkeer van verzoeker naar Roemenië.

Verzoeker zou, zoals hierboven aangegeven, terecht komen in een voor hem vreemd land zonder voorzieningen, ook al zou hij deze nadien wel kunnen bekomen. Voor verzoeker vormt dit echter een bijzondere drempel, terwijl verzoeker net kampt met ernstige psychische en fysieke klachten (zoals ook erkend door de gemachtigde, aangezien in de conclusie er sprake is van “een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden van zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt”). Verzoeker zou bovendien gescheiden worden van zijn verloofde. Dit heeft ontegensprekelijk een invloed op de medische situatie van verzoeker, waarbij een toename en dus verergering van zijn klachten te verwachten valt. Met deze consequenties werd echter niet op een zorgvuldige wijze rekening gehouden door de gemachtigde.

De beoordeling van de arts-adviseur is hierom onzorgvuldig en in strijd met artikel 9ter Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1 als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate

behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

[...]

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

2.4. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Concreet houdt deze bepaling in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Indien de ingeroepen ziekte een voldoende ernst heeft om onder het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te vallen, moet worden onderzocht of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of van verblijf en dit onderzoek dient geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, te gebeuren (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 51-2478/01, 35 en nr. 51-2478/08, 9). Dit betekent dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van een noodzakelijke medische opvolging en behandeling moeten worden beoordeeld in het licht van de algemene situatie in het land van herkomst of verblijf en de individuele omstandigheden van het betrokken individu.

Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dat het advies van de arts-adviseur, waarin deze vaststelt dat de ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1 van deze bepaling, beslissend is voor het ongegrond verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

2.5. Verzoeker wijst in eerste instantie op de door de wet aan de arts-adviseur opgedragen taak die er onder meer toe strekt de in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling te beoordelen. Hij is van mening dat de arts-adviseur deze taak niet naar behoren heeft uitgevoerd, nu de beoordeling van de ziekte en de graad van ernst van deze ziekte afwezig blijft. Hij betoogt dat de arts-adviseur, zonder de ziekte te beschrijven, onmiddellijk overgaat tot de vermelding van de nodige therapie. Hij is van mening dat de beoordeling van de ziekte en de graad van ernst van de ziekte is te onderscheiden van de beoordeling van de noodzakelijk geachte behandeling en dat de arts-adviseur deze dus van elkaar moet onderscheiden.

Dit standpunt van verzoeker kan door de Raad niet worden bijgetreden. Verzoeker gaat er aan voorbij dat de arts-adviseur in haar medisch advies wel degelijk is ingegaan op de ziekte van verzoeker, door op basis van het door hem voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 6 september 2022 vast te stellen dat verzoeker actueel lijdt aan een maagulcus met positieve gastroscopie in maart 2022.

Een eenvoudige lezing van het medisch advies volstaat ook om vast te stellen dat de arts-adviseur heeft onderzocht of de ingeroepen ziekte een voldoende (graad van) ernst heeft om binnen de toepassingsgevallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te kunnen vallen. Wat het eerste toepassingsgeval betreft, met name de vraag of er sprake is van een ziekte die actueel levensbedreigend is of actueel een gevaar oplevert voor de fysieke integriteit, heeft de arts-adviseur aangegeven dat een voldoende ernst

van de aandoening hiervoor niet blijkt, waar verzoekers medische conditie volgens haar geen tegenindicatie tot reizen is. Wat het tweede toepassingsgeval betreft, met name de vraag of er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in verzoekers land van herkomst, heeft zij daarentegen wel aanvaard dat de ingeroepen ziekte een voldoende (graad van) ernst heeft om onder dit toepassingsgeval te kunnen vallen. De arts-adviseur heeft zo aanvaard dat verzoeker voor zijn gezondheidsproblemen verdere medische zorgen behoeft, en dit om te voorkomen dat hij onmenselijke of vernederende behandelingen zou ondergaan. Er moet worden aangenomen dat de verblijfsaanvraag om deze reden ook ontvankelijk is verklaard. De arts-adviseur is vervolgens de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijk geachte medische zorgen voor verzoeker in zijn land van verblijf Roemenië nagegaan en heeft vastgesteld dat deze voor hem zijn verzekerd in dit land. De arts-adviseur concludeerde dan ook als volgt:

“Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de pathologie bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Roemenië. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van verblijf (Roemenië).”

Aldus moet worden aangenomen dat het vereiste onderzoek in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet naar de ziekte en de (graad van) ernst van de ziekte op voldoende wijze is gevoerd, en dit ook blijkt op eenvoudige lezing van het medisch advies. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

2.6. Verzoeker betwist in tweede instantie de beoordeling van de arts-adviseur inzake de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen in zijn land van verblijf, Roemenië.

Verzoeker betoogt dat hij in zijn aanvraag wees op zijn persoonlijke situatie en het gebrek aan zowel de beschikbaarheid als de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen in Syrië en Roemenië. Hij gaat in op zijn procedurele voorgeschiedenis. Hij haalt aan dat de leefomstandigheden voor hem in Roemenië erg zwaar waren, hij er geen taallessen kreeg en hij er geen werk vond. Nog stelt hij dat hij er enkel medische bijstand kon krijgen wanneer hij een verzekering had. Hij stelt dat hij om deze redenen Roemenië heeft verlaten en betoogt dat hij er een erg hoog risico op dakloosheid loopt. Hij wijst op de grote instroom van Oekraïners in Roemenië, waardoor de druk op de beschikbare hulpverlening er bijzonder groot is. Hij betoogt dat de Roemeense regering geen interesse heeft in langdurig in het land verblijvende erkende vluchtelingen van Syrische origine en zij onder druk worden gezet om het land zo snel mogelijk te verlaten. Hij stelt nog in zijn aanvraag te hebben verwezen naar een paper van november 2021 rond de integratie van vluchtelingen in Roemenië, waaruit volgens hem blijkt dat zij in de praktijk te maken krijgen met zeer veel drempels op verschillende levensdomeinen zoals huisvesting en tewerkstelling. Hij benadrukt zijn kwetsbaarheid, nu hij geen enkele binding of steun heeft in Roemenië en hij ook niet zal kunnen rekenen op steun van de Roemeense autoriteiten. Hij stelt in Roemenië terecht te zullen komen in een vreemd land zonder voorzieningen, *“ook al zou hij deze nadien wel kunnen bekomen”*. Dit zou voor hem, zo stelt hij, evenwel een bijzondere drempel vormen gelet op zijn ernstige psychische en fysieke klachten.

De Raad moet vaststellen dat verzoeker zich met zijn betoog hoofdzakelijk beperkt tot een algemene uiteenzetting inzake zijn procedurele voorgaanden en een herhaling van enerzijds zijn eerdere verklaringen tijdens zijn verzoeken om internationale bescherming en anderzijds het door hem aangevoerde in zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Er moet evenwel worden aangenomen dat de arts-adviseur in zijn medische advies een uitgebreid onderzoek heeft gedaan naar de medische zorgen die verzoeker nodig heeft en naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid hiervan voor verzoeker in zijn land van verblijf Roemenië.

De arts-adviseur heeft als enige geobjectiveerde therapie de behandeling met Pantoprazole en Buscopan (=Buthylhyoschine) aanvaard. De noodzaak van psychiatrische begeleiding, opvolging of behandeling is volgens haar niet aangetoond. Verzoeker betwist noch weerlegt deze beoordeling.

De arts-adviseur stelde verder vast dat de behandeling met Pantoprazole en Buscopan (=Buthylhyoschine) beschikbaar is in Roemenië. Zij ging vervolgens over tot een uitgebreid onderzoek naar de toegankelijkheid van deze behandeling voor verzoeker in Roemenië, rekening houdend met de

algemene situatie voor begunstigden van internationale bescherming in dit land en verzoekers individuele situatie. Zij wees erop dat begunstigden van internationale bescherming recht hebben op dezelfde zorgverzekering als Roemeense burgers. Indien een erkend vluchteling niet beschikt over de nodige bestaansmiddelen en is ingeschreven in het integratieprogramma, kan hij aanspraak maken op een maandelijks uitkering, gedurende een periode van maximaal 12 maanden. Zij benadrukte ook dat Roemenië een EU-lidstaat is en zodoende onder meer ook partij is bij het EVRM. De arts-adviseur heeft ook rekening gehouden met de door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde paper over de integratie van vluchtelingen in Roemenië. Zij stelde vast dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, kan worden vastgesteld dat vluchtelingen wel degelijk medische zorg kunnen krijgen in Roemenië. Zij oordeelde dat het gegeven dat verzoeker diende te betalen voor een behandeling, niet inhoudt dat er geen adequate behandeling of opvolging is en niet aantoonde dat verzoeker geen medische hulp heeft gekregen of kan krijgen in Roemenië. Zij merkte ook op dat bij de beoordeling van de situatie van personen aan wie internationale bescherming werd verleend in Roemenië op het vlak van de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Roemeense onderdanen gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de Europese Unie. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming kregen verleend binnen de Europese Unie. De arts-adviseur verwees ook naar (andere) eerdere vaststellingen die reeds werden gedaan inzake verzoekers verzoeken om internationale bescherming, met name dat hij niet concreet aantoonde dat hij daadwerkelijk was verhinderd om in Roemenië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen en dat uit de door verzoeker bijgevoegde informatie blijkt dat de toegang tot de gezondheidszorg gratis is, ook voor spoedhulp, hoewel vluchtelingen na het “*integratiejaar*” een ziektekostenverzekering dienen te betalen – net als Roemeense burgers – tenzij wanneer ze werken en de werkgever de ziektekostenverzekering via de belastingen betaalt.

De Raad moet vaststellen dat verzoeker niet de moeite neemt enige concrete, onderbouwde kritiek te ontwikkelen tegen deze voorziene motieven, die een concreet antwoord vormen op zijn verklaringen en zijn uiteenzetting in de aanvraag. Door te volharden in zijn eerdere verklaringen en zijn standpunt in de aanvraag, toont hij nog niet aan dat de arts-adviseur haar beoordeling heeft gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of dat zij hierbij onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onwettig heeft gehandeld.

Verzoeker kan verder ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat de arts-adviseur onzorgvuldig heeft gehandeld door geen rekening te houden met de aanwezigheid van zijn “*verloofde*” in België die erkend vluchteling zou zijn. De Raad stelt allereerst vast dat verzoeker in zijn aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zelf niet wees op dit gegeven als relevant element bij de beoordeling van de medische situatie of van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in Roemenië. Noch de aanvraag noch de hierbij voorgelegde medische stukken geven ook aan dat verzoeker mantelzorg behoeft van zijn “*verloofde*”. In zoverre hij voorhoudt dat dit een “*nieuw*” gegeven zou zijn, moet ook worden gesteld dat verzoeker reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde naar België te zijn gekomen omdat zijn “*verloofde*” hier verblijft. Niettegenstaande dit gegeven vond verzoeker het blijkbaar in het kader van de verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zelf niet nodig om in zijn aanvraag te verwijzen naar zijn “*verloofde*”. Verzoeker toont ook thans trouwens niet concreet aan dat dit gegeven relevant is in de beoordeling van zijn verblijfsaanvraag om medische redenen. Hij beperkt zich tot een blote en hypothetische bewering dat de scheiding van zijn “*verloofde*” zou leiden tot een verergering van de (ingeroepen) ziekte-toestand en al helemaal toont hij niet aan waarom dit een invloed zou (kunnen) hebben op de beoordeling van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de nodige zorgen voor hem in Roemenië.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoonde dat de arts-adviseur, bij het opstellen van haar advies, is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of dat zij hierbij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelde of in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De arts-adviseur kon ook volstaan met de vaststelling dat verzoeker kan reizen en in zijn land van verblijf, dit is Roemenië waar hij als erkend vluchteling is gerechtigd op een verblijf, de nodige medische zorgen kan genieten, zonder dat zij nog enige verdere beoordeling diende door te voeren met betrekking tot het land van nationaliteit Syrië. Verzoeker maakt bijgevolg ook niet aannemelijk dat verweerder zich in de bestreden beslissing niet kon steunen op dit medisch advies om te besluiten dat geen verblijfs-machtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan worden toegestaan.

2.8. Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.9. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS